

PARROQUIES@RENYNS

Sant Martí d'Arenys de Munt i Santa Maria d'Arenys de Mar (Bisbat de Girona)

5 MAIG 2020 - DIMARTS IV DE PASQUA / A - NÚM. 42

LECTURES DEL DIA

· Lectura primera
Ac 11, 19-26

Anunciaven també als pagans
la Bona Nova de Jesús

· Salm responsorial
Sl 86

R. Lloeu el Senyor,
tots els pobles

· Vers abans de l'evangeli
Jn 10, 27

Les meves ovelles reconeixen
la meva veu—diu el Senyor—;
també jo les reconec
i elles em segueixen

· Evangeli
Jn 10, 22-30
Jo i el Pare som u

SANTORAL

Sant Màxim
Sant Àngel de Sicília
Sant Amador
Santa Irene

INTENCIONS DE MISSA

- Difunts:
Manuel i Teresa Ribas Alsina

- Agraïment:
A les institucions solidàries,
d'acció caritativa i social,
tant eclesials com civils

UNES PARAULES

Benvolguts i benvolgudes, estem al mes de maig, mes de Maria. Demà us en parlaré. Però abans d'ahir també era el dia de la mare que fou, justament, la primera vocació de Maria: ser mare. Una mare amb majúscules, la Mare de Déu. I no em pregunteu per què, però de sobte, mentre feia la pregària per totes les mares de les nostres parròquies, em va venir al cap una vivència que vaig viure quan estava de seminarista a la Bisbal d'Empordà. Anava cada diumenge a la residència dels avis a fer la celebració de la Paraula. Era bonic. Arribava, parlava amb els avis i compartien amb mi les seves alegries i tristesses. Recordo que era un dia de la mare, un primer diumenge de maig, i vaig anar, com feia habitualment, a celebrar amb ells. Al final, una àvia que mai parlava gaire em va dir: "Joan, puc cantar una cançó?". "I tant —li vaig dir—, només faltaria". Va agafar aire i va començar a cantar aquella bonica havanera: «Mare, vull ser pescador, no m'ho privis dolça mare ja sé amb quanta buidor et deixà la mort del pare. Mare, vull ser pescador, vull ser pescador i no frare, que soc fill de pescador i malgrat el teu dolor jo tinc les venes salades. Mare vull fer-me a la mar i que em bressin les onades. Prega que torni el seu fill que marxà amb la mar en calma i mentre resa plorant...». I aquí ella es va posar a plorar. Teníem tots el cor encongit, perquè era un cant que li va sortir del més profund de la seva ànima. Quan vam haver acabat m'hi vaig acostar. No vaig dir-li res, només li vaig agafar la mà, i em va dir: "Si poguéssim tornar a començar... Quantes coses canviariem. Vaig voler fer un fill a la meua mesura, enlloc de veure el que ell volia ser, el que ell havia de ser. I ara ja no el tinc amb mi". ¿No ens pot haver passat, també a nosaltres, que a vegades hem volgut fer les persones que ens envolten a la nostra mesura, enlloc de deixar que fossin allò que Déu havia pensat per a elles?

Mn. Joan Soler i Ribas

L'EVANGELI (Jn 10, 22-30)

A Jerusalem celebraven la festa de la Dedicació. Feia mal temps, i Jesús s'estava pel temple sota el pòrtic de Salomó. Els jueus el rodejaren i li deien: «Fins quan ens tindràs en la incertesa? Si ets el Messies, digue'ns-ho clar». Jesús els respongué: «Ja us ho he dit, però no ho voleu creure. Tot el que jo faig en nom del meu Pare parla a favor meu, però vosaltres no creieu perquè no sou de les meves ovelles. Les meves ovelles reconeixen la meua veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u».

COMENTARI

Avui Jesús continua amb el seu discurs del Bon Pastor, davant d'un poble que es manté incrèdul i que tenen la gosadia de dir-li: «Fins quan ens tindràs en la incertesa?». Pobre Jesús, que els ha de dir de nou: «Sou vosaltres que no voleu creure. Què més us haig de dir? Què més haig de fer?».

I recordo un dia, quan parlava amb el bisbe Jaume Camprodon en el camí de formació, que jo li deia: "No entenc perquè la gent no creu? El missatge és preciós?". I llavors li vaig dir que potser ens calia fer unes campanyes més modernes, més vistoses, més... I el bisbe Jaume em va respondre: "Que la gent cregui o no cregui, no depèn de nosaltres. El que depèn de nosaltres és estar més o menys units a Déu. Això és el que has de treballar. Sigues un amb el Pare. La resta serà Déu qui farà el seu treball". Doncs res més. A treballar.